

on-line > www.vulkani.rs
mail to > office@vulkani.rs

Naziv originala:

J. Kenner

RELEASE ME

Copyright © 2012 by J. Kenner

This translation published by arrangement with Bantam Books, an imprint of the Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc.

Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00493-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Dž. Kener

OSLOBODI ME

Prevela Snežana Janković

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2013.

*Oslobodi me nije istinita priča. Imena, likovi, mesta i događaji
proizvod su umetnikove mašte. Svaka sličnost sa mestima,
događajima, likovima iz sadašnjosti ili prošlosti potpuno je slučajna.*

Posvećeno Šoni i Džini... one znaju zašto.

Posebnu zahvalnost dugujem Stefani,
Keli Džo i Ketlin za prvo čitanje
teksta, komentare i entuzijazam.

Hvala i ljudima iz Lirdžeta, FAA i Stars in jor
ajsa na razumevanju i odgovorima na moja
pitanja. Sve eventualne greške su samo moje.

1

Telo mi obuzima jeza, dok hladan povetarac sa okeana miluje moja gola ramena. Kamo sreće da sam poslušala savet prijatelja i večeras ponela ogrtač. U Los Anđeles sam doputovala pre samo četiri dana i još uvek se nisam navikla na činjenicu da ovde temperatura pada sa dolaskom večeri. U Dalasu jun je topao, jul vreo, a avgust je paklen.

Ali ne i u Kaliforniji, makar ne u priobalju. Losanđeleska lekcija broj jedan: ako misliš da ćeš veče dočekati van kuće, ne polazi bez džempera.

Sa balkona sam se, naravno, mogla vratiti unutra na zabavu, da nestanem u gomili milionera, proćaskam sa poznatima ili da poslušno zurim u slike na zidu. Ipak je to bila umetnička gala premijera i šef me je poveo da upoznam, pozdravim se, šarmiram i ćaskam sa poznatima, a ne da se divim panorami koja se ukazala preda mnom. Kao krv crveni oblaci parali su bledonarandžasto nebo, što je sivoplavim talasima davalo razne nijanse zlatne boje. Spustila sam ruke i nadvila se nad ivicu balkona, očarana neverovatno lepim zalaskom sunca. Šteta što nisam ponela nikon koji imam još od gimnazijskih dana. Ne verujem da bi stao u moju majušnu tašnu sa perlicama.

A kabasta futrola za foto-aparat nije išla uz moju malu crnu haljinu.

Ali to je bio moj prvi zalazak sunca na Pacifiku i vredelo ga je ovekovečiti. Izvadila sam ajfon i fotografisala prizor.

„Ovakav pogled čini slike unutra skoro suvišnim, zar ne?“ Prepoznala sam grlen ženski glas i okrenula se ka Evelin Dodž, penzionisanoj glumici, sada zastupniku i pokrovitelju umetnosti – i mom vodiču za to veče.

„Izvinite. Znam, mora da delujem kao oni bleskasti turisti, ali mi u Dalasu nemamo ovakve zalaske.“

„Nemoj se izvinjavati“, reče ona. Svakog meseca, uz račun za stanarinu, plaćam i taj prizor. I treba da bude spektakularan.“

Nasmejala sam se, znatno opuštenija.

„Skrivaš se?“

„Molim?“

„Ti si Karlova nova pomoćnica, zar ne?“, upitala me je, misleći na mog trodnevnog šefa.

„Niki Ferčajld.“

„Sada znam. Niki iz Teksasa.“ Odmerila me je od glave do pete, tako da sam se zapitala da li je razočarana što nemam dugu kosu i kaubojke. „Dakle, ko je taj koga on želi da šarmiraš?“

„Šarmiram?“, ponovila sam, kao da nisam sigurna na šta tačno misli.

Izvila je obrvu. „Dušo, taj čovek bi radije hodao po užarenom uglju, nego što bi posetio umetničko veče. Pokušava da upeca donatore, a ti mu dođeš kao mamac.“ Glasno se nakašljala. „Ne brini, neću insistirati da mi odaš tajnu. A i ne krivim te što se skrivaš. Karl je divan, ali ume da bude i nezgodan.“

„Kada sam konkurisala za posao, bilo je to samo zbog njegove divne strane“, rekoh, na šta se ona gromko nasmejala.

Bila je u pravu kada je rekla da sam mamac. „Obuci večernju haljinu“, rekao mi je Karl. „Nešto izazovno“

Ozbiljno? Mislim: Ozbiljno?

Trebalo je da mu kažem da sam obuče jebenu haljinu. Ali nisam. To je zato što sam želela da zadržim posao. Za to sam se borila. Za poslednjih godinu i po dana Karlova kompanija „Si skverd tehnolodžiz“ uspešno je lansirala tri nova proizvoda namenjena internet tehnologijama. Mnogima je to zapalo za oko, te se i Karlovo ime pročulo u toj branši.

Bilo mi je mnogo važnije da je on čovek od koga se može mnogo toga naučiti. Iz tog razloga ozbiljnost sa kojom sam se pripremala za konkurs graničila se sa opsesijom. To što sam dobila posao predstavljalo je ogroman uspeh za mene. Pa šta ako je od mene tražio da obučem nešto izazovno? Toliko sam mogla da se žrtvujem.

Sranje.

„Moram nazad, da izigravam mamac“, rekoh.

„Oh, dođavola. Jesam li to ja probudila u tebi osećaj odgovornosti ili krivice? Nemoj. Pusti ih neka prvo malo popiju. Pripite ih je lakše uložiti. Veruj mi. Znam.“

Izvadila je cigaretu iz paklice, a onda ponudila mene. Odmahnula sam glavom. Volim miris duvana – to me podseća na deku – ali ne uživam u pušenju.

„Suviše sam stara i preveliki sam zavisnik da bih ostavila duvan. Ali ne daj bože da zapalim u sopstvenoj kući. Pobesnela rulja bi me živo spalila. Ti mi nećeš držati pridiku o štetnosti pasivnog pušenja, zar ne?“

„Ne“, obećala sam.

„Onda, možeš li mi pripaliti?“

Pokazala sam joj svoju minijaturnu tašnicu. „Ruž za usne, kreditna kartica, moja vozačka dozvola i telefon.“

„Nemaš kondom?“

„Nisam mislila da će žurka biti te vrste“, reko sam podsmehom.

„Znala sam da ćeš mi se dopasti.“ Bacila je pogled unaokolo. „Kakva mi je ovo žurka kada nema čak ni jebene sveće ni na jednom jebenom stolu? Pa, jebi ga.“ Stavila je neupaljenu cigaretu u usta i duboko udahнула, sklapanjući oči, dok joj je izraz lica odavao čist užitek. Počela je da mi se dopada. Za razliku od većine žena na zabavi, uključujući i mene, jedva da je na sebi imala nešto šminke. Njena haljina bila je nalik na kaftan – sa motivima interesantnim baš kao i ona sama.

Bila je, kako bi to moja majka rekla, razmetljiva žena – glasna, upečatljiva, tvrdoglava i samouverena. Mojoj majci bi bila ogavna. Mene je oduševila.

Bacila je nezapaljenu cigaretu na pod i zgazila je vrhom cipele. Mahnula je jednom od članova posluge, devojci u crnoj uniformi sa poslužavnikom punim šaša šampanjca.

Devojka se načas ušeptrljala ispred kliznih vrata koja vode na balkon i ja sam već zamislila elegantne čaše koje padaju i lome se o pod, dok krhotine svetlucaju kao rasuti dijamanti.

Zamišljala sam kako se saginjem da podignem polomljenu stopu. Videla sam kako mi oštra ivica prodire u mekano meso pri dnu palca, dok je stežem. Gledala sam sebe kako stežem jače, kao da iz bola crpim snagu, baš kao što neki ljudi traže sreću u zečjoj šapi.

Mašta se mešala sa sećanjima, budeći u meni osećaj miline. Silovit i snažan, i pomalo uznemirujući. Već neko vreme nisam priželjkivala bol i nisam razumela zašto o tome razmišljam, pošto sam se sada osećala stabilno i pod kontrolom.

Dobro sam, rekla sam sebi. *Dobro sam. Dobro sam. Dobro sam.*

„Posluži se, draga“, reče Evelin smireno, nudeći mi piće.

Oklevala sam, tražeći u izrazu njenog lica dokaz o tome da je prepoznala da mi je maska pala i da je za trenutak mogla videti moje pravo lice. Ali njeno lice bilo je čisto i srdačno.

„Ne, ne dozvoljavam da me odbiješ“, dodala je, pogrešno tumačeći moju neodlučnost. „Ima dosta pića, a šteta je da dobar alkohol propadne. Ne daj bože!“, dodala je, a devojka je pokušala da joj prinese poslužavnik s pićem. „Mrzim osoblje. Donesi mi votku. Čistu. S ledom. Četiri masline. Hajde, požuri. Hoćeš li da se osušim kao list i odlepršam?“

Preplašena, kao zec koji svoju šapu žrtvuje tuđoj sreći, devojka je odmahнула glavom.

Evelin se ponovo obratila meni: „Pa kako ti se dopada Los Angeles? Šta si videla? Gde si bila? Jesi li već kupila mapu s rezidencijama hollywoodskih zvezda? Dragi bože, reci mi da te još nisu uvukli u ta turistička stranja.“

„Ono što sam videla uglavnom je unutrašnjost mog apartmana i kilometri auto-puta.“

„Pa to je stvarno tužno. Onda mi je još i draže što je Karl večeras čak ovamo dovuкао tvoju mršavu zadnjicu.“

Moja majka je godinama pratila čak i najmanji zalogaj koji bih stavila u usta. Od tada sam se ugojila nekoliko dragocenih kilograma. Iako sam bila potpuno zadovoljna što nosim najmanju veličinu garderobe, nisam smatrala moju zadnjicu mršavom. Razumela sam to kao kompliment, pa sam se nasmešila. „I meni je drago da me je doveo. Slike su stvarno divne.“

„Daj, nemoj to – nemoj mi sada taj kulturni šablon. Ne, ne“, reče pre nego što sam uspela bilo šta da kažem u svoju odbranu. „Sigurna sam da to misliš. Čoveče, slike su sjajne. Ali počinješ da ličih na lepo vaspitanu i poslušnu devojčicu, a to ne želimo. Ne sada, kada sam počela da upoznajem pravu Niki.“

„Žao mi je“, rekoh. „Stvarno ne želim da mislite da se pretvaram.“

Stvarno je počela da mi se dopada i zato joj nisam rekla da nije u pravu – nije upoznala pravu Niki Ferčajld. Upoznala je društvenu stranu Niki, koja je umnogome podsećala na malibu barbiku, sa svim svojim nakitom i dodacima. U mom slučaju, bez bikinija i kabrioleta.

Umesto toga imala sam *Priručnik za društvena okupljanja Elizabete Ferčajld*.

Moja majka je obožavala pravila. Tvrđila je da je to njeno južnjačko vaspitanje. U momentima lične slabosti, slagala sam se s tim. U svim ostalim, uglavnom sam mislila da je kučka koja voli da naređuje. Još od kada me je, kao trogodišnju devojčicu, odvela na čaj u otmeno odmaralište u Tertl Kriku u Dalasu, punila mi je glavu pravilima. Kako da hodam, kako da govorim, kako da se oblačim. Šta da jedem, koliko da popijem, na koji način smem da se šalim.

Sve sam to imala zabeleženo, svaki trik, svaki detalj. Osmeh, specijalno izvežban za gala svečanosti, koristila sam kao štit od ostatka sveta. Bez njega ne bi mogla da prođe nijedna zabava, pa čak ni onda kada bi mi život zavisio od toga.

To svakako nije bilo nešto što bi Evelin trebalo da zna.

„Gde tačno stanuješ?“, upita ona.

„U centru grada. Delim stan sa drugaricom iz srednje škole.“

„Onda auto-putem do posla i nazad kući. Nije ni čudo što si od grada videla samo asfalt. Zar ti niko nije rekao da je trebalo da iznajmiš stan u zapadnom delu grada?“

„To je suviše skupo za mene“, priznadoh i kao da je iznenadnih time. Kada bih se potrudila – kao društveno podobna Niki – odavala sam utisak devojke koja potiče iz dobrostojeće porodice. Verovatno zato što je to bilo zapravo tačno. Porodica mi jeste bila bogata, ali to ne znači da sam bila i ja.

„Koliko ti je godina?“

„Dvadeset četiri.“

Mudro me je posmatrala, kao da godine otkrivaju neku tajnu o meni. „Uskoro ćeš poželeti da živiš sama. Pozovi me kada do toga dođe, i naći ćemo neko mesto sa dobrim pogledom. Ne tako lepim kao što je ovaj naravno, ali naći ćemo nešto bolje od onoga u šta sada gledaš iz stana – gole ulice.“

„Nije baš toliko strašno, verujte mi.“

„Naravno da nije“, reče tonom koji govori upravo suprotno. „Što se tiče pogleda“, nastavila je, pokazujući na tada već tamni okean i nebo okiđeno zvezdama, „uvek si dobrodošla da zajedno uživamo u mom pogledu.“

„Držim vas za reč“, prihvatih poziv „Volela bih da donesem foto-aparat i snimim nekoliko fotografija.“

„Poziv je otvoren. Ja ću obezbediti vino, a ti bi mogla da nas zabaviš. Mlada bludnica u gradu. Hoće li to biti drama? Komedija? Tragedija neće, nadam se. Volim da se isplačem isto toliko koliko volim da vidim ženu pored sebe, ali ne tebe – ti mi se dopadaš. Ti zaslužuješ srećan kraj.“

Uzdrhtala sam. Evelin nije bila svesna da me je pogodila tačno u žilvac. Zato sam se, na kraju krajeva, i preselila u Los Anđeles. Novi život. Nova priča. Nova Niki.

Nabacila sam moj društveno pogodan – Niki osmeh – i podigla čašu. „Za srećan kraj. I za ovu sjajnu zabavu. Mislim da sam vas već dugo zadržala.“

„Koješta“, rekla je. „Obema nam je jasno da sam ovde ja ta koja zadržava.“

Vratile smo se unutra. Nežnost i mir okeana, zamenio je žagor, podgrejan alkoholom.

„Istina, baš i nisam neka domaćica. Radim šta hoću, pričam s kim hoću i, ako se moji gosti osećaju zapostavljenim, šta ću im ja – to je njihov problem.“

Zanemela sam od iznenađenja. Skoro da čak iz Dalasa čujem majčin užasnut uzdah.

„Osim toga“, nastavila je, „ova zabava i nije u moju čast.“ Priredila sam je da bih svetu predstavila Blejna i njegov umetnički rad. On je taj koji bi trebalo da se muva među gostima, a ne ja. Mogu se kresnuti s njim, ali ne mogu i da mu titram.“

Evelin je potpuno srušila moju predstavu o tome kako bi organizator jednog važnog vikend-događaja trebalo da se ponaša i mislim da sam je upravo zbog toga zavolela.

„Još uvek nisam upoznala Blejna. To je on, zar ne?“, pokazah rukom na visokog, suvonjavog muškarca ćelave glave, sa riđom jarećom bradicom. Mogla sam se zakleti da to nije bila njegova prirodna boja. Omanja grupa ljudi obletala je oko njega, kao pčele oko cveta. Izgledao je dobro, nema šta.

„To je moj mali centar pažnje“, reče Evelin. „Glavna ličnost večeri. Talentovan je, zar ne?“, pitala je, pokazujući na zidove prekrivene slikama. Osim nekoliko fotelja, sav nameštaj koji je nekada bio u sobi iznet je i zamenjen slikarskim postoljima na kojima je bilo postavljeno nekoliko dodatnih slika.

Formalno, rekla bih da je reč o portretima. U pitanju su bili aktovi, ali ne nalik onima koji se mogu pronaći u udžbenicima. Imali su u sebi nečeg uznemirujućeg. Nečeg provokativnog i iskonskog. Mogu reći da su slike bile savršeno dobro zamišljene i prenete na platno, a opet, u meni su budile uzbuđenje, kao da više govore o posmatraču, nego o autoru ili modelu.

Koliko sam mogla da primetim, jedino sam ih ja doživljavala na taj način. Gužva oko Blejna bivala je sve veća i čak do nas je dopirala bujica pohvala njegovog rada.

„Dobro je krenulo“, kaže Evelin, „ali videćemo. Koga želiš da upознаš? Rip Karington i Lili Tarpin možda? To dvoje su sigurno prava drama. Cimerka bi ti bila vrlo ljubomorna da čuje da si časkala s njima.“

„Stvarno?“

Izdigla je obrve. „Rip i Lili? Već nedeljama su u strašnoj zavadi.“ Gledala me je napola spuštenih kapaka. „Čula si za njihov fijasko? Internet je preplavljen informacijama o tome. Stvarno ih ne znaš?“

„Žao mi je“, rekoh, osećajući potrebu da se izvinim. „U školi sam imala mnogo obaveza. A pretpostavljam da znate kako je to raditi za Karla.“

Kad smo kod njega...

Pogledala sam okolo, ali nigde ne videh mog šefa.

„U tvom obrazovanju postoji velika praznina“, Evelin je rekla. „Kultura – a tu se računa i opšta obrazovanost – isto je tako važna kao i ono – šta si ono rekla da si studirala?“

„Mislim da se nismo dotakli te teme. Diplomirala sam elektrotehniku i informacione tehnologije.“

„Dakle, krase te i pamet i lepota. Vidiš, moram reći, to je još nešto što nam je zajedničko. Mada, sa takvim obrazovanjem, ne razumem šta te je povuklo da budeš Karlova sekretarica.“

Nasmejala sam se. „Nisam želela posao sekretarice, kunem se. Karl je tražio nekog sa iskustvom iz oblasti tehnike za saradnju u trgovini, a

ja sam tražila posao na kome bih mogla naučiti nešto o biznisu, pa sam dala sve od sebe da dobijem posao. Mislim da u početku baš i nije bio voljan za razgovara sa mnom – sve što znam je teorija – ali ubedila sam ga da sam neko ko brzo uči.“

Spustila je kapke napola, posmatrajući me. „Mirišeš na ambiciju.“

Slegoh ramenima. „To je Los Anđeles. Zar to nije draž ovog grada?“

„Ha! Karl je srećan što te ima. Biće interesantno videti koliko dugo će uspeti da te zadrži. Da vidimo... ko bi ovde mogao tebe da zaintrigira...?“

Prelazila je pogledom po sobi, zaustavljajući se na čoveku od pedeset i nešto, koji je stajao u uglu delujući veoma otmeno. „To je Čarls Mejnard“, rekla je. „Čarlija znam dugi niz godina. Deluje opasno dok ga ne upoznaš, a kasnije uvidiš da je dobro poznavati ga. Njegovi klijenti su ili poznata, zvučna imena, ili uticajne ličnosti koje su pune kao brod. Imaju više od samog boga. U svakom slučaju, dobro je informisan.“

„On je advokat?“

„Zajedno sa Benderom, Tvejnorn i Magvajerom. Prestižna firma.“

„Znam“, rekoh srećna što, iako ne znam ko su Rip i Lili, nisam baš potpuno neobaveštena. „Jedan od mojih najboljih prijatelja radi za njih. Ovde je započeo karijeru, ali sada je u njihovoj kancelariji u Njujorku.“

„Pa hajde onda Teksas. Upoznaću vas.“ Taman što smo zakoračile, Evelin me je zaustavila. Uzevši mobilni u ruke, Mejnard je davao instrukcije, urlajući nekome u telefon. Ulovila sam nekoliko dobrih saveta, u isto vreme posmatrajući Evelin krajičkom oka. Nije delovala zabrinuto zbog njegovog tona. „On je kukavica u duši. Veruj mi, radila sam s njim. U vreme mojih pripravnčkih dana, napravili smo toliko ugovora i znali toliko pikanterija iz života poznatih da ih ne bih mogla nabrojati. Borili smo se sa sobom da neke sačuvamo u tajnosti.“ Zavrtela je glavom, kao da se priseća dobrih starih vremena, pa me potapša po ramenu. „Ipak ćemo sačekati da se malo umiri. U međuvremenu, možda...“

Lutala je pogledom, a ivice usana joj se oboriše kada je završila skeniranje sobe. „Mislim da još uvek nije stigao, ali – oh! Da! *Eno ga* neko koga bi trebalo da upoznaš. Kuća koju on zida ima takav pogled da je, naspram njegovog, ovaj moj poput pogleda s tvog balkona.“ Pokazala mi je ka predvorju, ali sve što sam videla bile su kratko ošišane glave i dobro skrojena odela. „On se retko odaziva na pozive, ali se dugo znamo“, rekla je.

I dalje nisam shvatala o kome govori, ali gužva se raščistila i preda mnom se ukazao profil muškarca. Kao da se santa leda srušila na moja ramena, samo što nisam osećala njenu hladnoću. U stvari. bilo mi je vrlo, vrlo vruće.

Bio je visok i tako zgodan da se rečima ne može opisati. Ima još nešto. Nije bio samo njegov izgled u pitanju, već *prisustvo*. Plenio je svojom pojavom i dovoljno je bilo što je tu. Primetila sam da Evelin i ja nismo bile jedine koje su zurile u njega. Nije bilo onog ko nije primetio njegov dolazak. Mora da je sve te poglede osećao na sebi, a sva ta pažnja nije ga nimalo uznemirila. Osmehnuo se devojci koja je nosila šampanjac, uzeo čašu i započeo neobavezni razgovor sa ženom koja mu je prilazila sa usiljenim osmehom na licu.

„Prokleta devojka“, reče Evelin. „Nije mi ni donela votku.“

Jedva da sam je čula. „Dejmijen Stark“, izgovorih, a glas me izdade. Jedva da je bio čujniji od šapata.

Krajičkom oka uhvatih Evelinin pogled i visoko podignute obrve. „Šta kažeš, a?“, upita me znalački. „Izgleda da sam pogodila?“

„Jeste“, priznala sam. „Gospodin Stark je upravo čovek kojeg želim da upoznam.“

2

Početak večeri Karl mi je rekao: „Dejmijen Stark je Sveti gral.“ I odmah nakon toga: „Dođavola, Niki. Stvarno izgledaš seksi.“

Verovatno je očekivao od mene da pocrvenim, nasmešim se i zahvalim mu na komplimentu. Pošto nisam, nakašljao se i prešao na posao. „Znaš ko je Stark, zar ne?“

„Videli ste moje preporuke“, podsetila sam ga. Četiri od pet godina školovanja na Univerzitetu u Teksasu bila sam stipendista kompanije „Stark internejšenel sajens“. Ta stipendija mi je promenila život. Naravno i bez stipendije, trebalo je da neko bude Marsovac, pa da ne zna ko je Dejmijen Stark. Sa samo trideset godina, bivši teniserski as, usamljenik po prirodi, milione zarađene kroz nagrade i honorare, uspeo je dobro da investira. Teniserske dane zasenio je novim preduzetničkim identitetom i „Stark“ imperijom koja godišnje zgrće milionske cifre.

„Da, da“, rekao je Karl rastrojeno. „Tim 'April' imaće prezentaciju u 'Stark aplajd tehnolodžiju' u utorak.“ U „Si skverdu“ svaki tim je dobio ime po nekom mesecu u godini. Sa samo dvadeset tri zaposlena kompanija je dogurala do jeseni ili zime.

„To je fenomenalno“, rekla sam, i stvarno sam tako mislila. Investitori, programeri i novopečeni biznismeni željni uspeha dali bi sve na svetu za priliku da porazgovaraju sa Dejmijenom Starkom. To što se Karlu pružila prilika za to, dokazuje da je vredelo boriti se za posao koji radim.

„Baš tako“, rekao je Karl. „Imamo trodimenzionalnu prezentaciju beta verzije softvera. Brajan i Dejv su uz mene“, dodao je, misleći na dvojicu programera koji su odradili najveći deo posla. Imajući u vidu

softverske mogućnosti primene u sportu, a „Stark aplajd tehnolođi“ bavi se sportskom medicinom i sportom uopšte, nije bilo teško zaključiti da Karla očekuje još jedan veliki uspeh. „Želim da i ti prisustvuješ sastanku“, dodao je. Malo je hvalilo da poskočim od sreće i u znak pobeđe dignem ruku visoko u vazduh, ali uspela sam da se obuzdam i ne obrukam se. „Sada nam je po planu sastanak sa Prestonom Roudsom. Znaš ko je on?“

„Ne znam.“

„Niko ne zna. Jer Rouds i *jeste* niko.“

Izgledalo je da do tada Karl nije imao priliku da sretne Starka. Tačno sam znala u kom pravcu će teći naš razgovor.

„Pogađaj, Niki. Kako jedan suvi genije poput mene može doći do veličine kakva je Dejmižen Stark?“

„Uz pomoć posrednika“, rekla sam. Nisam bez razloga bila najbolji student.

„Zbog toga sam te i primio na posao.“ Lagano je lupkao prstom po slepoočnici, dok je pogledom pažljivo prelazio preko moje haljine, zadržavajući se na dekolteu. Barem nije naglas rekao da se nada kako će moje poprsje – pre nego njegov proizvod – privući Starka da lično prisustvuje sastanku. Iskreno, nisam baš bila sigurna da su moje cice dorasle zadatku. Bilo je tačno da dobro izgledam, ali sam više bila tip američke svetice, a slučajno sam znala da Stark pada na devojke poput supermodela sa piste.

Shvatila sam to pre šest godina, kada je on još uvek bio teniser, a ja samo devojčurak. Bio je tada počasni član žirija na izboru za mis Teksasa. Iako smo tom prilikom razmenili samo par reči, taj susret duboko je ostao urezan u mom sećanju.

Stajala sam pored vitrine s kolačima, posmatrajući kvadratiće čizkejka. Pitala sam se da li bi majka, ako pojedem jedan, to osetila u mom dahu. Tada je ušao on, sav odvažan i samouveren. Da je to bio bilo ko drugi, izgledao bi arogantno, ali ne i Dejmižen Stark. On je bio neverovatno seksi. Pogledao je u mene, a onda u čizkejk. Uzeo je dva kolača i oba u isto vreme strpao u usta. Sažvakao ih je, progutao, a onda mi se namrštio u lice. Zapazila sam njegove šarene, vragolaste oči.

Bezuspješno sam pokušavala da smislim nešto pametno. Samo sam ćutke stajala, sa izveštačenim osmehom na licu. Pitala sam se da li bih u njegovom poljupcu osetila punu slast čizkejka – bez imalo kalorija.

Što je prilazio bliže, to mi se više ledio dah u grlu. „Čini mi se da smo srodne duše, gospođice Ferčajld.“

„Molim?“ Je li on to mislio na čizkejk? Bože, valjda nisam izgledala ljubomorno što je pojeo dva kolača? Bila sam užasnuta od same pomisli na to.

„Nismo baš srećni što moramo biti ovde“, pojasnio je. Okrenuvši glavu u stranu, pokazao mi je obližnji pomoćni izlaz, a ja sam već zamišljala kako me grabi za ruku i izvodi napolje. Silina utiska slike stvorene u mojoj glavi vratila me je u stvarnost, a rešenost da pođem za njim nimalo me nije uplašila.

„Ja... oh“, promumlala sam. Nasmejao se i taman je nešto hteo reći, kad je Karmela Damato dotrčala da nam se pridruži. Svojim ramenom dodirнула je njegovo. „Dejmi, dragi.“ Tvrđi italijanski akcenat išao je uz njenu dugu, gustu, kovrdžavu kosu. „Hajde, trebalo bi da pođemo, zar ne?“ Nikada nisam bila ljubitelj žute štampe, ali, kada vas očekuje svečanost poput ove, ne biste smeli da propustite trač rubriku. Tako da sam videla naslove i članke praćene fotografijama teniskog asa u društvu italijanskog foto-modela.

„Gospođice Ferčajld“, rekao je i klimnuo glavom u znak oprostaja, a onda kroz gužvu poveo Karmelu van zgrade. Gledala sam dok odlaze, tešeći sebe kako mu se u očima videlo da je tužan što nam se putevi razilaze.

Naravno da nije bio tužan. Zašto bi bio? Svejedno, ta slatka fantazija ulošala mi je ostatak svečanosti.

Karlu nisam rekla ni reč o ovom susretu. Neke stvari je najpametnije prećutati, baš kao što sam prećutala i to koliko sam bila nestrpljiva da ponovo sretnem Dejmiijena Starka“

„Hajde, Teksas“, rekla je Evelin, prenuvši me iz sećanja. „Idemo da se pozdravimo.“

Osetih nečiju ruku na ramenu i pored sebe videh Karla. Cerio se kao da je upravo nekog povalio. U stvari, vrtelo mu se u glavi od pomisli da će upravo sresti Dejmiijena Starka.

A ni meni nije bilo ništa bolje.